

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 18

Den 1 Maj.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

44 årg.

1927

Den barmhärtige sammariten.

Luk. 10: 25—37.

Under sitt liv på jorden kom Jesus i beröring med olika slags människor. Somliga av dem älskade honom, under det att andra voro hans bittraste motståndare och sökte blott tillfälle att skada honom och nedsätta hans anseende bland folket. Ofta framställde de listiga och snärjande frågor, vilka de trodde, att han icke kunde besvara.

Av texten se vi också, att en lagklok stod upp för att med en fråga snärja Herren. Frågan var viktig, ja, den är en av livets allra viktigaste frågor. Men motivet till dess framställande var icke framsprunget ur ett redligt sinne, som önskade veta sanningen, utan ur ett hatfullt hjärta. Om frågan framställdes i ett ödmjukt sinne hade mannen själv framstått såsom ett efterföljansvärt exempel för oss.

Men Jesus stod aldrig svarslös, då man angrep honom. När Jesus tillfrågades av den lagkloke: "Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel", svarade denne med en motfråga: "Vad är skrivet i lagen? Huru läser du?" Den lagkloke var genast färdig med sva-

ret: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd och din nästa såsom dig själv."

Herren erkände den lagklokes svar, ty han sade till honom: "Rätt svarade du. Gör det, så få du leva." Med dessa ord har Jesus visat oss, att vägen till evigt liv är att älska Gud och sin nästa. Det är på den vägen, både du och jag skola få evigt liv till arvedel. Därför må vi bedja till Gud, att han giver oss en verklig kärlek i våra hjärtan.

Det var detta den lagkloke glömde. I stället frågade han: "Vilken är då min nästa?" För egen del var han på det klara med, vilken som var hans nästa. Men han ville veta Jesu tankar med avseende på denna sak. Och han fick genom Jesu liknelse känna dem, men de avveko från hans egna tankar. I likhet med övriga judarna ansåg den lagkloke att endast de, som tillhörde hans folk, kunde räknas till hans nästa. Samariter och hedningar ansågos icke såsom judarnas nästa.

Genom liknelsen om den barmhärtige samariten fick den lagkloke klart för sig, vem som var hans nästa. Och lärdomen blev så mycket påtagligare, därför att mannen själv fick säga, vilken som var den slagne mannens nästa.

Liknelsen om den barmhärtige sa-

mariten har många lärdomar att giva oss. Den visar, huru grymma och råa personer hänsynslöst överfalla fredliga resande och röva ifrån dem deras tillhörigheter. Men det är icke blott rövare, som äro hårda och kärlekslösa. Prästen, som gick förbi den slagne mannen i öknen, var mycket kärlekslös. Han var en själsfrände till den lagkloke. Prästen hade icke något hjärta. Och när du läser denna gripande berättelse, tänker du: så skulle jag icke ha handlat.

Men prästen hade en själsfrände, nämligen leviten. Han gick också fram till den sargade mannen. Kanske han sade ett medlidsamt ord, men sedan gick också han sin väg. Även han var en hårdhärtad man.

Men efter honom kom en god och kärleksfull man med ett rikt varmt hjärta. Han går icke förbi den slagne mannen. Han förbarmar sig över honom. Med van hand ansar han mannens sår och för honom till ett härberge, där han vårdar honom.

Den barmhärtige samariten står såsom ett skönt föredöme för oss. Vi skola hjälpa de sjuka och behövande. Det är många som vänta på vår hjälp. Och det finnes så många olika sätt, genom vilka vi kunna sprida glädje och välsignelse omkring oss. Må vi bedja Gud att giva oss det rätta tjänaresinnet.

A. Walder.

Mikael, den unge hjälten.

(Forts. fr. n:r 17.)

Syag som denne var stapplade han dock till inspektoren för gruvan för att bedja honom låta söka efter gossen. Inspektoren lovade, att man skulle få gå skallgång efter honom följande dag.

Följande dag! Det var en lång vän-

tetid för den av sorg nedböjde fadern.

På kvällen sutto Georg och fadern sorgsna tillsammans, lilla Ursula var som vanligt hos Therese, då hördes en lätt knackning på dörren. Georg gick att öppna. Utanför dörren stod

Mikael med bleka förstörda anletsdrag och sönderrivna blodiga kläder. Georg gav till ett högt rop vid hans åsyn.

Mikael sjönk ihop av trötthet. Fadern böjde sig kärleksfull över gossen, som var alldeles för svag att kunna tala, han bara betraktade sina kära med ömma blickar.

"O, Mikael, käre Mikael, var kommer du ifrån", ropade Georg, men fadern sade: "Han är säkert utmatad av hunger, hämta strax hit mat åt honom."

Så småningom repade gossen sig och blev i stånd att berätta sitt äventyr. Ända till fram på eftermiddagen hade han måst stanna i den uttorkade brunnen, då hade folk hört hans nödropp och dragit upp honom. Av fruktan för gruvarbetarna hade han dolt sig och först sedan det blivit mörkt hade han smugit sig hem.

"Gud välsigne dig, min käre tappre gosse", sade fadern rörd, "hur lycklig skulle inte din mor varit, om hon fått uppleva detta." En tår av tacksamhet föll från fadern öga på Mikael's nedböjda huvud.

Nu rådslogo fadern och gossarna om, vad man skulle göra. Mikael ryggade tillbaka för att förråda männen, som han arbetat tillsammans med, men fadern övervann hans betänkligheter sågande:

"Den som söker dölja ett brott, är delaktig däri. Vi måste omtala allt för greven."

Följande dag gjorde Mikael sig i ordning att gå till slottet. Av Georg hade han hört, att Hahn legat sjuk i ett par dagar. Det var en tröst för honom, ty då kunde inte han ha varit delaktig i förbrytelsen mot Mikael. Georg gav sig inte förrän han fått löfte att följa med, varje minut ville han vara i broderns sällskap. Ursula,

som var hos Therese, mottog sina bröder med mycken glädje, hon visste inte om Mikael's äventyr.

Nu kom greven och Mikael slet sig lös ur systemens omfamning.

Han bugade sig för greven och omtalade hela berättelsen, som vi känna till. Hur han uppäckt malmådern, hur männen bedragit honom och nu bedrogo gruvbolaget genom att bearbeta den för egen räkning.

Greven hyste stort förtroende till Ursulas bror, men denna underbara historia kunde han ändå inte tro på. Han såg mycket sträng ut, när han riktade sin blick på Mikael och frågade: "Kan du bevisa, vad du nu säger?"

Mikael rodnade. "Jag har inga bevis" sade han, "bara mitt ärliga ord, som jag hoppades att greven skulle tro på."

"Det är en allvarlig sak, att så anklaga människor", fortfor greven, "utsikten till en stor belöning har kanske bländat och bedragit dig."

"Jag ville inte ljuga om jag därför skulle erhålla hela Schemnitz gruvbolag", sade gossen och mötte oförskräckt grevens forskande blick.

Nu skyndade Georg, glömsk av sin blyghet fram och ropade: "O, herr greve, vill ni inte tro på Mikael, han har aldrig i sitt liv ljugit. Hav förtroende för Ursulas broder."

En bättre förespråkare hade Mikael aldrig kunnat få. Han tänkte på, hur lycklig hans lilla dotter blivit genom vänskapen med Ursula, och när han såg in i Mikael's öppna, klara ögon, förstod han, att gossen talat sanning.

Nu fick han följa med till styrelseherrarna för gruvbolaget och upprepa sin berättelse. Flera av herrarna blevo förargade på greven, som satte tillit till gossens ord, men greven var fast och litade nu helt på Mikael.

(Forts.)

MAJ

På lätta fötter ilar
nu lilla Maj omkring,
knappt en sekund hon vilar,
ty det är många ting
hon måste hinna med,
förr'n solen sjunker ner.

Hon skall ju pryda ängen
med tusen blommor små,
och björkens vackra hängen
hon måste sätta på,
och allt skall färdigt bli
som genom trolleri.

Små myrorna i stacken
de måste ha en titt,
och hela smultronbacken
hon klär' i grönt och vitt,
ty den ska lysa röd
i julisolens glöd.

Till sjuka kan hon viska
ord, som ge hopp och tröst,
och många bliva friska,
som höra hennes röst,
ja, mycket hon förmår
där god och glad hon går.

Ella.

På halkig is.

"Mamma, mamma", ropade Ester J., där hon kom infarande i köket som en virvelvind, "tänk att isen på Brobäcken bär, och den är blank som

"Nåja, lugna dig, barn lilla. Nog kan du få gå med till isen, men du får sätta ordentliga kängor på fötterna först, om du ska' komma någon vart med skridskorna. Men bed du

Maja var påpasslig och hjälpte Ester.

en ruta, och Maja Thun ska' gå dit nu. Söta mamma, får jag följa med? Maja har lovat hjälpa mig med de nya skridskorna. Kanske kan jag lära mig gå på dem redan i dag. Säg, får jag?"

Mor log mot sin ivriga lilla flicka.

Maja att hon hjälper dig, ty du hal-
kar säkert omkull mer än en gång."

Det dröjde ej länge tills Ester blev färdig och med de nya skridskorna i handen ilade hon ut till sin väntande kamrat.

"Då vi blivit trötta, Maja, bad mam-

ma att vi skulle följas åt in till henne, ty hon skulle bjuda på choklad och skorpor", sade Ester då hon tog sin väns arm och de tillsammans gingo ner mot isen. Den låg så blank och fin, att Ester tänkte att det skulle gå utan vidare möda att ila fram på stålklädd fot, men hon insåg snart att det ej var så lätt som hon trodde. Det var inte många steg hon tagit förrän hon låg raklång på isen. Men upp igen! Maja var mycket påpasslig och hjälpte Ester det bästa hon kunde. Efter ett par timmar började det gå rätt bra och då den tredje också var gången kommo två glada fast lite trötta flickor in till Esters mamma.

"Nu äro vi hemma igen, men o, vad jag är hungrig!" Och Ester slukade med ögonen brickan på bordet framför spisel.

Då de båda flickorna lite senare sutto med var sin kopp rykande choklad framför sig fick mor höra hur det gått till på isen.

"Se, hade inte Maja varit hade jag väl fallit omkull hundrade gånger", sade Ester.

"Ja, nog är det gott när man har en god vän till hjälp då man själv

inte kan", sade Esters mamma, och satte sig med sin stickning hos de båda flickorna.

"Isen var så blank, så det gick rysligt lätt att halka omkull, men Ester kan nog snart gå bra på skridskor", tyckte Maja.

"Vet ni flickor", — — Esters mamma såg tankfull framför sig. "Ja, jag tänker på att vi ofta komma ut på hal is i det vardagliga livet. Ni förstår jag menar så där andligen talat. T. ex. vi mötas av små förtretligheter och äro nära att ge efter och låta vreden taga överhand. Det är att låta foten slinta. Kanske vore det ett handtag om någon vän just i den stunden kunde tillropa oss ett: "Giv akt! Det är hal is varpå din fot slinter och du faller." Eller i skolan t. ex. Någon av er frestas att säga något ofördelaktigt bakom ryggen på någon kamrat. Det är också att stappla med foten. Kära mina flickor! Försöken att hjälpa varandra vad I kunnen."

Och flickorna lyssnade tysta till orden. Kanske tänkte de, att man behöver inte hava levat så synnerligen många år förrän man känt att man halkar så lätt...

Lisa.

En förständig far.

En gudfruktig lantbrukare, som hade en enda son, följde en dag med denne in till staden, där han skulle sättas i lära hos en skomakare. Under det fadern satt i ett rum och väntade medan gossen höll på att packa upp kofferten, som skulle med hem igen, hörde han skomakaren säga:

"Vad har du där för en bok."

"Det är min bibel."

"Dylika användas inte här i huset. Lägg du in den och låt din far taga hem den."

Då reste sig fadern, gick in i rummet och sade: "Ja, Hans, lägg ned bibeln, men packa in det andra också och följ själv med, ty jag vill inte att min son skall stanna i ett hus där bibeln föraktas."

Lyckliga alla barn, som ha så kloka fäder!

Förgängliga ting.

Det är bara tre ting, som jag behöver", sade araben Akbar till hövdingen för sin stam.

"Har jag dessa tre, har jag allt."

"Och vilka äro dessa tre ting, min son?" sade hövdingen.

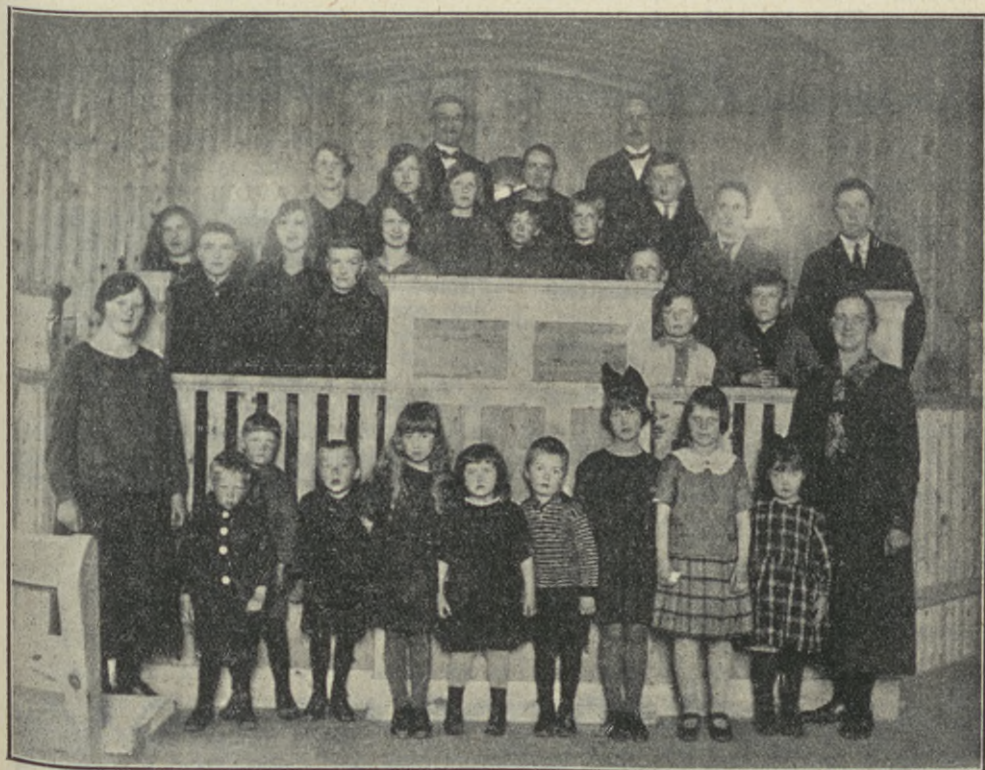
"De äro: Mitt goda svärd, min ras-ka häst och min högra arm", svarade den unge mannen med stolt självkänsla.

"De förslå icke, min son", sade den gamle beprövade hövdingen. "Du behöver Gud. Den som sätter sin lit till förgängliga ting och icke till honom är en dåre."

Akbar smålog överlägset och gick

sin väg. Men icke långt därefter under ett strövtåg djupt in i öknen stod Akbar vid sidan av sin häst, som låg flämtande och döende av törst, och så många fiender till hans stam svär-made omkring honom i dessa öde trakter, att han modlös lät sitt svärd falla till marken. Och han kände, att hans högra hand, så kraftig den var, ej kunde hjälpa honom. Och han ropade högt: "Min gamle hövding har rätt! Den som sätter sin lit till förgängliga ting och icke till Gud är en dåre."

Men huru många äro ej de, som handla så dåraktigt? Hur gör du, unge läsare?

Björboholms söndagsskola.

Björboholms söndagsskola.

Söndagsskolan i St. Lundby, Västergötland, ville härmed bringa Sveriges söndagsskolbarn en hälsning. Det är två klasser av våra söndagsskolbarn som jämte sina lärare och söndagsskolans föreståndare samlats i Björboholms nybyggda missionshus, som härmed

presenteras för Barnvännens läsare. Vi ha inom missionsföreningen 7 klasser med c:a 175 barn och 20 lärare och komma kanske i en framtid att presentera flera för eder. Vi önska Guds rika välsignelse över söndagsskolan både här och annorstädes i fortsättningen! A. L.

Bibelläsning

för veckan 2—8 maj.

(Ur Sv. Bibelläsningförbundets textlista.)

- 2 M. 2 Sam. 9: 1—13. Vid konungens bord.
- 3 T. Ps. 45: 7—18. I konungssalen.
- 4 O. Jes. 25: 6—12. Gästabud för alla folk.
- 5 T. Matt. 22: 1—14. Bjuden till bröllopet.
- 6 F. Jes. 55: 1—7. En nådefull inbjudning.
- 7 L. Upp. 19: 4—10. Lammets bröllopsmåltid.
- 8 S. Luk. 14: 16—24. Det stora gästabudet.

Söndagsskolltexter.

Söndagen den 8 maj.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Vittnesbörd för grannarna. Joh. 4: 25—30, 39—42.

Minnesvers: Och vi förkunna för eder det glada budskapet. Apg. 13: 32 a.

MELLANAVDELNINGEN.

Det stora gästabudet. Luk. 14: 16—24.

Minnesvers: Och Anden och bruden säga: "Kom." Och den som hör det, han säge: "Kom." Och den som törstar, han komme, ja, den som vill, han tage livets vatten för intet. Upp. 22: 17.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Jesus inför Kaifas och stora rådet. Matt. 26: 57—68.

Minnesvers: Sannerligen, han bar vår sjukhet och lade på sig vår sveda, och vi ansågo honom såsom av Gud straffad, slagen och plågad. Jes. 53: 4.

